

عنوان مقاله:

نوجویی در دیوان کبیر با توجه به تاثیر ردیف در موسیقی غزل مولوی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سهیلا صلاحی مقدم - دانشیار دانشگاه الزهراء (س)

نسرین فقیه ملک مرزبان - دانشیار دانشگاه الزهراء (س)

اکرم امیری - فارغ التحصیل دوره ی کارشناسی ارشد دانشگاه الزهراء (س)

خلاصه مقاله:

اندیشه های ناب جلال الدین محمد مولوی او را به وادی نوجویی در ابعاد گوناگون از جمله در موسیقی شعر اعم از موسیقی بیرونی و کناری کشاند در این مقاله به نوآوری های مولانا که مایه دور شدن از روزمرگی شعر شده پرداخته شده است به ویژه در زمینه موسیقی بیرونی او در بیشتر اوزان عروضی شعر سروده و حتی دو بحر عمیق و عریض را بنیاد نهاده است یا مسمط مربع و کامل مربع را فقط در شعر مولانا می توان یافت و از آنجا که شعر او الهامی است و به دلیل آشناییش با پرده ها و مقام های موسیقی سماع اوزان اشعارش بیشتر خیزابی و تند است در زمینه موسیقی کناری نیز گاهی قافیه ها در شعر او غیر معمول است و شعر او را به غزل نو تبدیل می کند از نظر انواع دستوری ردیف پایانی ردیف فعلی 58 درصد و از میان آن فعل مضارع با 56 درصد بالاترین بسامد را به خود اختصاص می دهد که گاه با عبارات کوتاه و بلند همراه است تنوع جویی مولانا در زمینه ردیف به موارد دیگر هم کشیده می شود از جمله عبارات عربی متفاوت بودن ردیف مصراع اول با بقیه ابیات استفاده از ردیف با واژه ای کهن فارسی واژه ها و ترکیبات بدیع ردیف آغازین نیز در غزلیات شمس با بسامد 22 درصد جایگاه ویژه ای دارد

کلمات کلیدی:

جلال الدین محمد مولوی، دیوان کبیر، نوجویی، موسیقی بیرونی، موسیقی کناری، ردیف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830387>

